

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε καὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

θεοστεφῆ ὄργανα τῆς ἄνωθεν πηδαλιουχίας, διάκονοι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ,

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ τῆς διαπραγματεύσεως μιᾶς τόσο κρίσιμης
είσηγήσεως, ἀνατεθειμένης διὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

ΘΕΜΑ. ΠΑΡΑΜΕΤΡΟΙ. ΑΙΤΙΕΣ

✓ **Θέμα μας, «τό δημογραφικό πρόβλημα τῆς χώρας».**

Θὰ προσπαθῆσω νὰ τό προσεγγίσω σέ ἐπάλληλους κύκλους, προχωρώντας ὅμως
ὀλοέν καὶ περισσότερο, γιὰ νὰ δώσω ἀφορμήσεις στὸν Συνοδικὸ προβληματισμό.

[✓ Οἱ παράμετροι αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου (τῆς είσηγήσεως καὶ τῆς Συνοδικῆς συζητήσεως) εἶναι
πολλές.

Βασικὲς παράμετροι ὡς γενικὰ δημογραφικὰ δεδομένα τῆς χώρας μας εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ
ἐπιλεκτικὴ ὑπογονιμότητα στὴν Ἑλλάδα τοῦ σήμερα. Ὅπως θὰ τό διαπιστώσουμε ἀπὸ τίς ἐπίσημες
(καὶ μάλιστα διεθνεῖς) στατιστικὲς προβλέψεις. Ὅλοένα, ἀπομειωνόμαστε καὶ “χανόμαστε”
δημογραφικά! Ἔχουμε μιὰ κρίσιμη καὶ ἐπικρίσιμη ἐπιδείνωση ὄχι ἀπλῶς τῶν ἀριθμῶν, ἀλλὰ τῆς
ἐθνολογικῆς ἀνανέωσης!

Βεβαίως, δέν γίνεται νὰ κλεισθοῦμε στὰ ἡμέτερα. Ζοῦμε σέ μιὰν ἐποχὴ διεθνικῶν ἀνοικτῶν
σχέσεων. Αὐτό σήμερα λέγεται “παγκοσμιοποίηση”. Παγκόσμιοι πολιτικοὶ καὶ οικονομικοὶ καὶ
πολιτισμικοὶ σχηματισμοὶ ὀρίζουν καὶ μεταλλάσσουν τὸν τρόπο ἐπιβίωσης τῶν λαῶν ὡς ἀνθρωπομάζας
πού τὴν διαχειρίζονται οἱ διεθνιστές. Προοδεύουμε στὸν ἠλεκτρονισμό, καὶ ὑστεροῦμε στὸν
ἐξανθρωπισμό, ὅπως ἤδη τό βλέπουμε καὶ τό διαβλέπουμε στὸ ἰσοπεδωτικὸ διεθνικὸ ἦθος καὶ τὴν
ἰδεολογία, πού (ἐάν αὐτὰ σήμαιναν προοδευτικότητα) δέν θὰ εἴχαμε κατακόρυφη αὔξηση τῶν ψυχικῶν
καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων ἀνά τὸν κόσμον (καὶ στὴ χώρα μας).

✓ *Βασικό γενεσιουργό αίτιο –διεθνώς– είναι ή κυριαρχούσα λογική και πρακτική του σύγχρονου ανθρώπου, τών πολλαπλών προόδων και τής έντονης αντικοινωνικότητας του καλλιεργημένου ατομισμού, όπως κι αν εκδηλώνεται στα χρόνια μας, όπως κι αν κατευθύνεται διεθνιστικά.*

Η πολιτική πρακτική (διεθνικώς, ευρωπαϊκώς και έλλαδικώς) υπέρ τής διαφυλικής έκπτωσης, υπέρ τής αποκαθήλωσης του ανθρώπινου προσώπου, υπέρ τής αποϊεροποίησης του γάμου, υπέρ κάθε παραφυσικής νομιμοποίησης, ουσιαστικά σημαίνουν καταφρόνηση του Θεολογικού και ανθρωπολογικού “Πιστεύω” και συνιστούν ύβριν κατά τής αγάπης και μακροθυμίας του Τριαδικού Θεού επί τής διανθρώπινης ιστορίας. Τό Δημογραφικό πρόβλημα ως συνέπεια τί άλλο δείχνει –κατά βάθος– παρά τή φθορά μετά τή διαφθορά, τό θάνατο μετά τήν άμαρτία (όπως πρωτοξεκινήσαμε επιλέγοντας τό χωρισμό από του Θεού και τίς συνέπειές του); Η τραγική άλλοτρίωση τής απελπισίας, τής απαρέσκειας προς τήν ζωή, ή απώλεια τόσων συνανθρώπων που αυτοκτονούν, δέν είναι τάχα απόδειξη;

✓ Ειδικότερα, για τή χώρα μας, βασικές αιτίες δημιουργίας του δημογραφικού προβλήματος είναι από τή μιά οι αντικειμενικά δύσκολες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες τής επιβιωματικής άνεσης, και από τήν άλλη ή ιδιομορφία τής ψυχολογίας του σημερινού Έλληνισμού, του εκσυγχρονισμένου και εκδυτικισμένου Έλληνισμού.

Μέ άλλα λόγια, φαίνεται πώς προχωράμε μπροστά, συμβηματίζουμε μέ τόν “προοδευτικό” τρόπο τής παγκοσμιοτήτας· και όμως, χάνουμε σιγά-σιγά ως έθνικός σχηματισμός τά στατιστικά μας δεδομένα ανανέωσης και επιβίωσης και έθνικης ιδιοσυστασίας και δημιουργικής παρουσίας.

Άπομένουμε τυπικοί εκφραστές τής φυσικής ανθρώπινης διάβρωσης φθοράς και –έξ αυτής– παράγοντες τής έθνολογικής μας αίμορραγίας· μέ μιάν δημογραφική ελαττωματικότητα, που αποβαίνει άκρως επικίνδυνη, σέ συνδυασμό μέ τούς ανεξέλεγκτους ρυθμούς του τωρινού μεταναστευτικού ρεύματος.]

✓ Καθοριστική παράμετρος του δημογραφικού προβλήματος είναι ο ρυθμιστικός ψυχοκοινωνικός παράγων της τεχνητής και δοτής οικονομικής ευμάρειας (πριν ελάχιστες δεκαετίες). Απέτρεπε την πληθυσμιακή αύξηση, για τούς λόγους και τη λογική της άνετης επιβίωσης. Λίγα παιδιά, από φυσική και επιλεκτική υπογονιμότητα, χάριν των ανέσεων. Γάμοι σε μεγαλύτερες ηλικίες. Δυσκολία ή περιορισμός γεννήσεων, εκτρώσεις στις εύκολες προγαμιαίες και γαμικές σχέσεις. Πρόκριση της νομικής φόρμουλας του γάμου ως αναγνωρισμένης κρατικά και διεθνικά νομικής σχέσης, και εύκολα διαζύγια με τις έπινοημένες κρατικές “φόρμουλες”. Αύξανόμενη μειοδοτική διακοινωνική πρακτική. Κάθετα μειούμενη και περιοριζόμενη πληθυσμιακή αύξηση. *Αυτά ήσαν περίπου οι κυρίαρχες νεοελληνικές επιλογές της περιόδου των τυπικών οικονομικών εύκολιων στη χώρα μας, στην πατρίδα μας.* Ο έθισμός στην αντιπαραδοσιακή προτίμηση των ατομιστικών λύσεων, των προσκαίρων ατομιστικών εύκολιων, των παραπλανητικών προτιμήσεων, των ατομιστικών βιολογικών και επιβιωματικών στόχων.

“Όλες όμως εκείνες οι προηγούμενες τεχνητές και εύάλωτες συνθήκες της οικονομικής πολιτικής της χώρας μας μετετέραπτησαν *έξαίφνης (!!!)* σε οικονομική στένωση, σε οικονομική κρίση, σε οικονομική δυσφορία και δυσπραγία σήμερα. Έχουμε την αντίθετη πλευρά της προηγούμενης τεχνητής ευμάρειας. Και όλα αυτά, μέσα στην σημερινή οικονομική δυσφορία αποτρέπουν ακόμη περισσότερο την πληθυσμιακή αύξηση! Διότι σήμερα έχουμε τά αδιέξοδα της άδυσώπητης οικονομικής στενότητας και στενοχωρίας και στενοκαρδίας!

[ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΚΗΝΙΚΟ. ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΜΑΣ]

✓ Τί είναι ο σημερινός κόσμος; Ένα παγκόσμιο σκηνικό αλλαγών!

*“Όλα αλλάζουν, προ-οδεύουν. Μέ ηλεκτρονική ταχύτητα. Αυτές οι αλλαγές συντελούνται στην
ὄψη των ανθρωπίνων πραγμάτων και στην ἐπιφάνεια τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας.*

*Κατά βάθος ὁ κόσμος συμβιώνει μέ τή διαρκή ἀλλοτρίωση ἀπό Θεοῦ. Ἐπιβεβαιώνοντας
τήν θεολογία τῆς “Γενέσεως” γιά τήν... διαδρομή τοῦ πολιτισμοῦ μας ὡς πολιτισμοῦ
ἰδιογνωμοσύνης, ἰδιοτέλειας, πτώσεως!*

Εἶναι ἡ μόνιμη ἀπόκριση ἀνηγοῦσας τοῦ θεόκτιστου καί θε-οικονόμητου κόσμου ἀπέναντι στην
μακροθυμία τοῦ ζῶντος Θεοῦ μας. Τό πανανθρώπινο ἱστορικό μας πλαίσιο συνεχῶς δοκιμάζει τήν
ἀγάπη Του ὡς ὑπομονή καί μακροθυμία.]

✓ “Όλα αὐτά παραμένουν μιά διαρκῆς πρόκληση γιά τήν ἐκκλησιαστικότητά μας.

[Ἐπανειλημμένα ἡ ΔΙΣ καί ἡ ΙΣΙ ἀπασχολήθηκαν μέ τήν οἰκογένεια ὡς κοινωνικό διαμορφωτή
καί ὑποδοχέα, καί τά συναφῆ προβλήματά της. Κατ’ ἀπορροήν συνεπειῶν, στά κορυφαῖα αὐτά
Συνοδικά μας Ὀργανα ἀπασχοληθήκαμε μέ τήν οἰκογένεια ὡς γενετικό παράγοντα τοῦ
Δημογραφικοῦ θέματος, ἐκτός τῶν λοιπῶν ἀνθρωπολογικῶν καί κοινωνιολογικῶν της διαστάσεων.

Τί ἀπέγιναν ὅλα ἐκεῖνα τά διαβουλεύματα τῶν Συνόδων μας;

Σέ ποιές ποιμαντικές κοινωνικές πρακτικές ὁδήγησαν;

Μήπως ἀπέμειναν μονάχα τά λόγια; Ὅ,τι δηλαδή καταμαρτυροῦν στίς ἀντίστοιχες
Κυβερνητικές ἐξαγγελίες;]

Εἶναι ἓνα θέμα πού πρέπει νά μᾶς συνέχει διαρκῶς, νά προγραμματίζουμε πῶς νά
ἐμπνέουμε τό λαό μας. Ἄν γίνεται, ὅσο γίνεται, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, νά προκαλέσουμε
εὐνοϊκά κρατικά μέτρα, ὅπως διαμαρτύρονται καί τά προτείνουν οἱ Σύλλογοι
Πολυτέκνων καί τά Φιλοπολυτεχνικά Σωματεῖα. Ἡ τουλάχιστον, ὅπως θά μπορούσαμε
καί ὀφείλουμε νά ἐμπνεύσουμε στό ἐκκλησιαστικό μας πλήρωμα...

Ο ΕΚΔΥΤΙΚΙΣΜΟΣ. Η ΕΘΝΟ-ΜΕΙΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ

[✓ Μία από τις αρχικές αιτίες της ευρωπαϊκής ενοποίησης ήταν η αποτροπή ενός νέου Β' Παγκοσμίου Πολέμου από τα ίδια τα σπλάχνα της Ευρώπης. Η Ευρωπαϊκή όμως ενοποίηση ούτε ήταν, ούτε είναι, ούτε θα παραμείνει ένα απλό φιλειρηνικό σύστημα. Σάν αρχική ιδέα προσέβλεπε σε ενοποίηση ανθρώπων, πέρα από την ενοποίηση λαών. Παρά ταύτα, για τό σκοπό αυτόν, η πολυεθνική και πολυκρατική της σύσταση απαιτούσε "σφιχτή" οργάνωση ενοποίησης. Απαιτούσε "σφιχτή" σταδιακά οργάνωση ποικίλων οικονομιών, μέσα στο διεθνές πολυκυρίαρχο διεθνικό οικονομικό σύστημα. Δέν αναφέρομαι σε άλλους παράγοντες, πολιτισμικούς κ.λπ.

✓ Κι έμεις "άνήκομεν στην Δύση". Και γι' αυτό "άνήκομεν στην Ευρωπαϊκή Ένωση".] Θελήσαμε (πολιτειακά διά τῶν οικονομικῶν μοχλῶν) και ένταχθήκαμε σε ένα πολιτικό μεγα-σύνολο.

[Και έχουμε πλέον στην τωρινή μας εθνική υπόσταση νομοποιημένες δύο πολιτισμικές βασικές παραμέτρους: α) τήν πανευρωπαϊκή παράμετρο του επιθετικού πολιτικο-οικονομικού εξορθολογισμού (άπό τή μιά, ως επικυρίαρχο ρυθμιστή) και β) τήν δική μας εθνολογική παράμετρο της λεβεντιάς (άπό τήν άλλη, ως υποδοχέα).]

Δέν είναι άσχημη ή εξορθολογισμένη συμπόρευση, μέ τις δι-οικονομικές, δια-πολιτικές, δια-κοινωνικές "ώσμώσεις" μεταξύ ήμῶν και τῆς ευρωπαϊκῆς και τῆς πανανθρώπινης ιστορίας.

Άνεκαθεν ή παγκόσμια ιστορία φτιάχεται μέσα άπό ειρηνικές ώσμώσεις ή επιθετικές μεταλλαγές σχηματισμῶν.

[Και ή δική μας ιστορία, ή μέν άπ' αίωνων εθνολογική δημιούργησε τέτοιες διεθνικές αλλαγές και ή νεώτερη κρατικιστική ιστορία μέσα άπό τις διεθνικές σχέσεις ξαναφτιάχτηκε και συμπορεύεται.

Λοιπόν, έπαναλαμβάνω: μιά εξορθολογισμένη συμπόρευση ούτε άφευκτη είναι, ούτε άσχημη, στον άνοικτό όρίζοντα του κόσμου. Όμως —ως φαίνεται— εμπρός στά δῶρα τῆς Δύσης, μεταλλαχθήκαμε σε νηπιάζοντες άφομοιωτές. Λησμονήσαμε τή διακοινωνική δύναμη τῆς παραδοσιακῆς λεβεντιάς ως καταλύτη επί τῶν νεο-μοδεικῶν ορθολογικῶν μορφωμάτων. Τήν

Θυμόμαστε άπλως σαν μουσειακή λαογραφία. Καυχόμαστε πίο πολύ για τίς φυσικές καλλονές τής χώρας μας, χωρίς τήν ψυχή της. Κι αφήσαμε τούς νοσταλγούς νά τραγουδοῦν ἐκεῖνο τό “Ποῦ θά βρῶ τήν ψυχή μου...;”.

Σάν Ρωμηοί για αἰῶνες αἰῶνων εἶχαμε μάθει τή διαλεκτική πτώσης-ἀνάστασης, αὐτό τό ἀμεσώτερα βιβλικό καί ἐκκλησιαστικό καί ἀνθρωπινό “μοντέλο” ζωῆς καί δημιουργίας. Γνωρίζαμε τήν αἴσθηση τοῦ περισσίου κέρδους (τήν παραδοσιακή ρωμείκη προκοπή), ἀλλά καί τή λεβέντικη διανομή διά τῶν μεγάλων εὐεργετημάτων (τήν ἀκόμη πίο παραδοσιακή ρωμείκη προκοπή).]

“Ὅμως –ὡς φαίνεται– ἐμπρός στά δῶρα τής Δύσης, μεταλλαχθήκαμε σέ νηπιάζοντες ἀφομοιωτές. Λησμονήσαμε τήν διακοινωνική δύναμη τής παραδοσιακῆς λεβεντιάς ὡς καταλύτη ἐπί τῶν νεο-μοδεικῶν ὀρθολογικῶν μορφωμάτων. Τήν θυμόμαστε ἀπλως σαν μουσειακή λαογραφία. Καυχόμαστε πίο πολύ για τίς φυσικές καλλονές τής χώρας μας, χωρίς τήν ψυχή της. Κι ἀφήσαμε τούς νοσταλγούς νά τραγουδοῦν ἐκεῖνο τό “Ποῦ θά βρῶ τήν ψυχή μου...;”

✓ Σήμερα ὑστερούμεθα σέ ἀριθμούς, καί οικονομικούς καί δημογραφικούς! Ἐκεῖνο πού δέν μᾶς στέρησε ἡ Ὄθωμανική δουλεία μέ τά χαράτσια καί τούς ἐξισλαμισμούς, τό στεροῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀφ’ ἑαυτῶν, μέ τά μεταλλαγμένα πλαίσια ἐπιβίωσης καί συμβίωσης καί διαβίωσης.

Μέσα στήν τάχα προοδευμένη διαμόρφωση τής ἐξατομικευμένης σύγχρονης λογικῆς καί πρακτικῆς, ἀπομειώνουμε βαθμηδόν τόν Ἑλληνισμό ἀριθμητικά, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτισμικά, θρησκευτικά!

Σάν πρόκριμα τής ἰσοπεδωτικῆς νοοτροπίας μας θέτουμε τά ἀτομικά δικαιώματα. Καί αὐτά τελικῶς ἐξοβελίζονται σέ ἕνα κοινωνικό σῶμα, πού παύει νά λειτουργεῖ ὡς “σῶμα” καί ὡς “κοινωνία”.

✓ *Έπιπλέον —μέσα σ' αυτήν τήν κατάσταση άπειλητικής συρρίκνωσης— ύφιστάμεθα έδω και τώρα μιάν οικονομική και έν ταυτώ μία δημογραφική έπιθετική άλλοτρίωση από τούς κάθετα άνεξέλεγκτους άριθμούς τών μουσουλμάνων μεταναστών είτε και τών σημερινών προσφύγων (περί τών αύριανών; ό Κύριος οΐδεν).*

[Ή Έλλάδα μας μεταλάσσεται σέ δοχεία προσφυγικής εισόδου και δημογραφικής ίσοπεδωτικής άλλοίωσης και άλλοτρίωσης! Και άφοϋ έπιδειξουμε για λίγο άκόμη επί Έλληνικού έδάφους τίς τυπικές άφομοιωτικές άντοχές, όσον ένεστι, σταδιακά μάλλον θά βλέπουμε νά τροποποιούνται οί κοινωνικές-πολιτικές-οικονομικές πρακτικές και τών άλλων Εϋρωπαϊκών χωρών. *Ή πρώτη "ένταση" δημογραφικής είσπραξης (και έθνολογικής και θρησκευτικής και κοινωνικής και οικονομικής) θά συντελεΐται άναγκαστικά στό δικό μας έδαφος. Αυτό πού χαρακτηρίστηκε διεθνιστικά ως "τόξο Ούκρανίας-Συρίας-Ίράκ-Αίγύπτου-Λιβύης"* φαίνεται νά χρησιμοποιείται προσχεδιασμένα επί τής Άνατολικής Μεσογείου, ως πρόταγμα του κυρίαρχου Δυτικού μοχλοϋ έναντι τής Ρωσίας. Αυτό έπιπροσθέτως λειτουργεί ως πίεση επί τής Έλλάδος και επί του Έλληνισμού. Και οί άρνητικοί μεταβολισμοί τής ΠΓΔΜ και τής Ούγγαρίας στίς εξέλιξεις του μεταναστευτικού, δέν άποκλείεται νά σημάνουν έναν "μεταναστευτικό όδοστρωτήρα" για τήν δική μας δημογραφική έπιδημική (άν μή προσθανάτια) συρρίκνωση.]

✓ Μέσα σ' αυτήν τήν διαθρησκευτική και διαφυλετική χοάνη, οί δημογραφικοί σχηματισμοί άποκτοϋν μιάν άφύσικη άνισοροπία. Οί μουσουλμάνοι διά τής παραδοσιακής θρησκευτικότητάς τους έξυπηρετοϋν φανατικά τήν άνέκαθεν διαφυλική πρακτικότητα και τή συνεχιζόμενη δημογραφική τους αύξηση! Σέ αντίθεση μέ τόν... "προοδευμένο" δυτικό άνθρωπο τής διαφυλικής άλλοτρίωσης και τής δημογραφικής συρρίκνωσης, στόν όποιο έξομοιωνόμαστε και έμεΐς μέ μιάν όριακή συρρίκνωση επί τής γεωγραφικής μεθορίου μεταξύ χριστιανικού και έμπολέμου μουσουλμανικού κόσμου!

[✓ Έδω θά σταθώ και θά προβώ σέ μιάν παρουσίαση μερικών θεμελιωδών παραμέτρων του δημογραφικού προβλήματος τής χριστιανικής Δύσης, από τό όποιο έχουμε εισπράξει ή έπιλέξει

πρότυπα κοινωνισμού, πρότυπα διαφυλετισμού, πρότυπα επιβίωσης και ζωής, σέ πείσμα τής ιστορικής μας φυλετικής επιβίωσης.

Ήδη, επί τής Συνάξεως τών Προκαθημένων κατά τή διάρκεια τής περυσινής Διορθοδόξου προετοιμασίας τής έρχομενης Μεγάλης Συνόδου, έπισημάνθηκε και αυτή ή παράμετρος του δημογραφικού προβλήματος πού πιέζει ως πρόβλημα και σύνολο τό Διορθόδοξο πεδίο:

«Παρατηρούμε όντως στίς δυτικές κοινωνίες ζυμώσεις πού γεννούν δέος. Βλέπουμε ένα κρεσέντο προβολής νέων ιδεών περί τό φύλο. Διακηρύσσεται ως φυσιολογικό νά θέλει ό άνθρωπος νά βιώνει τή συνάντησή του μέ τόν άλλο άνθρωπο και γενικά τήν ζωή του, χωρίς τή “δέσμευση” νά φανερώνει μόνιμα γνωρίσματα συγκεκριμένου φύλου. Προωθείται δηλαδή ως πρότυπο ένας τύπος ανθρώπου μέ άσαφές φύλο, όσο αλλόκοτος και άν είναι στην πανανθρώπινη συνείδηση και έντελώς ξένος πρός τή “θεόπλαστη φύση” τής χριστιανικής ανθρωπολογίας. Τό άτομο βαυκαλίζεται μέ... άέρα έλευθερίας από τά “βάρη” τών άκαμπτων “έμφυλων στερεοτύπων”! Ό θεσμός, πού πρώτος πλήττεται, είναι ό μέχρι τώρα γνωστός μας γάμος. Νέα σχήματα συμβίσεων χαλαρών και έκτός προδιαγραφών για τή βιολογική συνέχεια του ανθρώπινου γένους, προβάλλονται ως ισόκυρα πρός αυτόν. Η “άγάπη”, πού στό όνομά της όμνούν οι “αναδομητές” τής φύσης, πρός όποιον και άν απευθύνεται... θεραπεύει μάλλον ναρκισσιστικές όρμες, παρά όράματα συνεργιών άγάπης καρποφόρων σέ κοινωνίες μέ μέλλον άθανασίας. Στίς αναθεωρητικές αυτές περί φύλου περιπλανήσεις, έκτός τών άλλων, τό φεμινιστικό κίνημα βρίσκει έρείσματα νά βάλλει κατά τής φυσικής γενετήσιας τάξης, τήν όποία μέμφεται ότι εϋνοεί τόν άνδρα στην κοινωνική του ανάδειξη σέ βάρος τής γυναίκας, κατανέμοντας άνισα τά βάρη τής συνέχειας τής ζωής στα δύο φύλα!...

»Στό δεύτερο ήμισυ του 20ού αιώνα, έζησε στην Έλλάδα όπου και απέβίωσε ό αυστριακός Ρωμαιοκαθολικός ιερέας Λαυρέντιος Γκεμερέϋ. Δήλωνε “πολιτισμικός πρόσφυγας”. Λάτρης τής ανατολικής έκδοχής του ευρωπαϊκού πνεύματος και δεινός κριτής τής δυτικής κουλτούρας, δημοσίευσε τό 1977 τό βιβλίο “Η δύση τής Δύσης” (έκδ. Παπαζήση). Κινείται στα πλαίσια τά ιστορικοκοινωνικό-φιλοσοφικά... Γράφει: “Πώς έξελίχθηκε τό κορίτσι σέ δευτερεύοντα γιό..., πώς έγινε ή μητέρα μιá μέγαιρα τής έκτρωσης, συνεχής καταναλώτρια του “χαπιού”, πώς κατάντησε ή γυναίκα του μεσαίωνα πού όνομαζόταν Μα-Daηe, Μαδοηηα, Δέσποινα,... μέσα στην άνδρική πλειονότητα, στην διακοσμητική “κυρία καθηγήτρια”, “κυρία ύπουργίνα” ...; ...

“Ένα φαίνεται σίγουρο: η ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρίσκεται σήμερα η γυναίκα της μεταγενέστερης αστικής κοινωνίας είναι θαυμάσια προκαθορισμένη στο να επιταχύνει το τέλος αυτής της κοινωνίας με τη συνεχή μείωση της γεννητικότητας. Μέ την παύση της μητρότητας παύει ή ίδια ή ανθρώπινη ζωή – εκτός αν η χημική βιομηχανία αναλάβει την αναπαραγωγή του ανθρώπου. Θα είναι άραγε αυτό το επόμενο κεφάλαιο της Τεχνολογικής Έπανάστασης; Ένας τέλειος κόσμος του ρομπότ, μιά ανθρωπότητα χωρίς φύλο” (σελ. 141, 143)...

»Τό ότι η Εὐρώπη περιθάλλει τούς θαλασσοδαρμένους ναυαγούς εἶναι ἀξιέπαινη. Τό τραγικό, ὅμως, γι' αὐτήν δέν κρύβεται: τελικά, σ' αὐτούς προσβλέπει γιά νά κρατήσῃ σέ λειτουργία τόν παραγωγικό ἰστό της καί ὄρθιο τό ἀσφαλιστικό της σύστημα τῶν γερασμένων γηγενῶν πληθυσμῶν της. Ἐπισήμως ἐκτιμᾶται ὅτι ἡ ΕΕ θά χρειασθεῖ νά ἐνσωματώσῃ κάπου 56 ἑκατομμύρια ἐργαζομένων μεταναστῶν μέχρι τό 2050 “προκειμένου νά καταπολεμηθεῖ ἡ μείωση τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ” (ιστότοπος Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου eurparl.europa.eu). Πράγμα πού σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά δεχθεῖ τήν εἰσροή ἄνω τῶν 150 ἑκατομμυρίων νέων ἀνθρώπων στόν εὐρωπαϊκό χῶρο.

»...“δύση τῆς Δύσης”, κατά τόν Λ. Γκεμερέϋ λοιπόν, δέν σημαίνει ἀκατοίκητη Δύση. Σημαίνει τό τέρμα τοῦ περίφημου χριστιανικοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἴσως τά περιλάμπρα χριστιανικά μνημεῖα τῆς γηραιᾶς μας ἡπείρου θά τά ἐπιδεικνύουν κάποτε ὡς μουσειακά ἐκθέματα νεήλυδες λαοί, ὡς ἐπί τό πλεῖστον μουσουλμάνοι, μιά καί γι' αὐτούς ἡ πολυτεκνία εἶναι καθήκον ἱερό! Ἀντίθετα, οἱ “χριστιανικοί” λαοί τῆς Δύσης, ἀφοῦ διαβάλαμε καί ἀπορρίψαμε τό χριστιανικό μας παρελθόν, προβάλλουμε σάν πρόταση προόδου σέ ὅλο τόν κόσμο τήν ὕβρη μιᾶς μεταλλαγμένης φυσικῆς τάξης. Κατ' οὐσίαν, ἕνα πολιτισμό ξεπεσμένων λαῶν σέ ἐπιθανάτια κλίνη. Κάποιοι ἤδη τόν ὀνομάζουν “κουλτούρα θανάτου”! ...

»...“Ἐρχεται πάντως στό νοῦ ἡ ρήση τοῦ σπουδαίου Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Ἄρνολντ Τόϋνμπνη, πού ἔχει πεῖ: “Οἱ πολιτισμοί, ὅταν χάνονται, εἶναι θύματα αὐτοκτονίας, ὄχι δολοφονίας”! »
[Ἐπικαλοῦμαι ἕνα ἀποκαλυπτικό κείμενο τοῦ Ἐλευθερίου Χ. Οἰκονομάκου, πού δημοσιεύθηκε σέ ἕξι (6) συνέχειες μέ τίτλο “Τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας γιά τή γυναίκα, σέ καιρούς φεμινιστικῆς ὑστερίας”, στό περιοδικό “Ὁρθόδοξη Μαρτυρία” τοῦ Παγκυπρίου Συλλόγου Ὁρθόδοξου Παραδόσεως “Οἱ φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους”· καί συγκεκριμένα ἀπό τήν 6η συνέχεια, τοῦ τ. 106, Ἀνοιξης-Καλοκαιριοῦ 2015, σσ. 34-39].

Δώσαμε ήδη εικονικά τό εύρύτατο Εύρωπαϊκό πλαίσιο τής δημογραφικής συρρίκνωσης και τής δημογραφικής ανάκρασης και πολιτισμικής αλλοίωσης, όχι μόνον ως αναπόφευκτο ιστορικό φαινόμενο, αλλά –δυστυχώς– ως διευρωπαϊκή (και διεθνική) πολιτική! Και αυτό φαίνεται να συντελείται όχι μέ τήν επίσημη έκλογική κατάφαση τών Εύρωπαϊκων λαών, αλλά μέ τήν επίσημη δημογραφική κατάντια τών λαών ως κατάφαση έλευθεριότητας στά διευρωπαϊκά όργανα διοίκησης!]

ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΑΔΙΚΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

✓ Και έστιάζουμε στά επίσημα δημογραφικά δεδομένα για τήν Έλλάδα.

1^ο) Ποιά είναι ή εικόνα του προβλήματος αντικειμενικά;

2^ο) Πρός τί μās αφορά έμās ειδικά τό πρόβλημα αυτό, σάν πρόκληση και πρόκριμα, για μία εκκλησιαστική του θέαση και αντιμετώπιση;

και 3^ο) Τί θά όφείλαμε (ή –έστω– τί θά μπορούσαμε) να πράξουμε, προς τήν μεθόδευση κάποιας επίλυσής του, αν όχι τής ούσιαστικής λύσης του;

1^ο)

Τό πρόβλημα τό δημογραφικό τής Έλλάδος είναι ληξιπρόθεσμο (έπί τά χείρω), μās βεβαιώνουν οι επίσημες διεθνείς εκτιμήσεις... Και ή παθολογία τής γενετικής στον ποιμαινόμενο δικό μας έθνικό χῶρο, δέν έχει μόνο πνευματικές διαστάσεις, αλλά και ιατρικῶς παθολογικές.

[1^α)

Ήδη στην τελευταία δεκαετία του 20^ο αιώνα, ή Άκαδημία Άθηνών συνέταξε επίσημη Ήκθεση

για τό δημογραφικό. ‘Ο “Πανελλήνιος Σύνδεσμος Γονέων Τριῶν Παιδιῶν” εἶχε στείλει ὑπόμνημα στούς τότε βουλευτές για τόν ὑπ’ ἀριθμόν 1 ἐθνικό κίνδυνο: τήν γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ μας, μέ τόν ὑψηλότερο ρυθμό σέ ὅλη τήν Εὐρώπη! Εἶχε συσταθεῖ τό “Ἰδρυμα Ἀντιμετώπισης Δημογραφικοῦ Προβλήματος” μέ πρόεδρο τόν μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, καθώς καί τό Σωματεῖο Φίλων τοῦ Ἰδρύματος. Τό Σωματεῖο ἐξέδωσε μελέτη-βιβλίο τοῦ Καθηγητῆ τοῦ Μετσοβείου Τζιαφέττα μέ τόν ἀποκαλυπτικό τίτλο “Ἡ Ἑλλάς γηράσκουσα”. Ἐκεῖ σημειωνόταν:

« Τό πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1987..., για πρώτη φορά στή δημογραφική ἱστορία τῆς χώρας, οἱ θάνατοι ξεπέρασαν συνολικά τίς γεννήσεις... μετά τό 1987, θεωρεῖται ὅτι ἀρχίζει ἡ τρίτη μεταπολεμική δημογραφική περίοδος τῆς χώρας, ὅπου ἡ γονιμότητα ἔφθασε σέ πολύ χαμηλά επίπεδα, πολύ κάτω ἀπό τό ὄριο ἀντικαταστάσεως τῶν γενεῶν. Ἡ αὔξηση τῆς γηράσεως θά ὀδηγήσει σέ μία ὑπερ - εκπροσώπηση τῶν γερόντων σέ ὅλες τίς βαθμίδες τῆς κοινωνικῆς καί τῆς πολιτικῆς ζωῆς, μέ ὅλα τά συμπαρομαρτοῦντα φαινόμενα, πού δέν διακρίνονται – φυσικά – για τήν προοδευτικότητά τους... Τέλος, θά πρέπει νά ἐπισημανθοῦν καί οἱ καθαρά κοινωνικές ἐπιπτώσεις, πού ἐπιτείνονται μέ τήν αὔξηση τῆς ἀγαμίας, τῆς διαζυγιότητας καί τῆς ἀτεκνίας, οἱ ὁποῖες συμβάλλουν στήν ἀποδυνάμωση τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας καί τήν ἐνίσχυση τῶν κοινωνικῶν ἀσθενειῶν (ναρκωτικά, ἐγκληματικότητα κ.λπ.)...».

Στή συνέχεια ὁ καθηγητής σημείωνε τήν ἀντιστοιχία τῆς σημερινῆς, μέ τίς δύο προηγούμενες ἱστορικές δημογραφικές κρίσεις τῆς χώρας: ἡ πρώτη ἦταν τό 2ο αἰῶνα π.Χ., τότε πού κατέλαβαν τόν ἑλληνικό χῶρο οἱ Ρωμαῖοι· ἡ δεύτερη ἦταν τόν 13ο ἕως 15ο μ.Χ. αἰῶνα, τότε πού ὑποδουλώθηκε ἡ Βυζαντινή Αὐτοκρατορία στούς Τούρκους· ἡ τρίτη εἶναι σημερινή, «ὅπου, παρά τίς ἀλλαγές στόν τρόπο συμπεριφορᾶς τῶν λαῶν, ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει αὐξανόμενη ἡ πληθυσμιακή ἀνισότητα μέ τούς γείτονες. Ἄν τήν ποσοτική αὐτή διαφορά συνεπικουρήσει καί ἡ ποιοτική ὑποβάθμιση τοῦ λαοῦ, τότε δέν θά εἶναι μακριά ἡ πνευματική καί φυσική του ὑποτέλεια».

Τά σχολιάσαμε ἐπανειλημμένα καί ἀπό τόν Ρ/Σ τῆς Ἐκκλησίας μας. Μιλούσαμε για τήν συνυπευθυνότητα ὄλων μας. Για τούς πολιτειακούς φορεῖς καί τήν εὐθύνη παρεμβατικῆς δημογραφικῆς πολιτικῆς. Για τή μοναδική δυναμική παρεμβατικότητα τῶν Συλλόγων Τριτέκνων καί

Πολυτέκνων. Καί εύθές διαλαλούσαμε ότι ή ύπαρξη πολυτέκνων οικογενειών όφείλεται, κατά πολύ μεγάλο ποσοστό, στην πίστη τῶν γονέων στην Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, στην αὐταπάρνηση – ύπακοή τους στό Θεό θέλημα καί στην τροφοδοσία τους μέ τή διδασκαλία καί τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Δίχως αὐτές τίς προϋποθέσεις δέν ξεπερνιέται ὁ ἀτομισμός καί ή ἐγωκεντρικότητα, οἱ βασικές αἰτίες τῆς ἀλλοτριώσεώς μας καί τοῦ δημογραφικοῦ μας προβλήματος, ἀπό τή σκοπιά τῆς ἀτομικῆς – προσωπικῆς εὐθύνης.]

1^β)

Ἡ δημογραφική συρρίκνωση ὡσάν ἀνίατη ἐθνολογική ἐπιδημία συνεχίζεται!

Διαβάσαμε στην ιστοσελίδα "agioritiko vima" στά "κοινωνικά", 13

Ἰουνίου φέτος:

«Την πρώτη θέση πανευρωπαϊκά στις διακοπές κηύσεων καταλαμβάνει πλέον η Ελλάδα, καθώς το 22% των Ελληνίδων δηλώνει ότι έχει κάνει τουλάχιστον μία έκτρωση, ενώ το 10% των γυναικών που υφίστανται τέτοιου είδους επεμβάσεις είναι εφηβικής ηλικίας.

»Σύμφωνα με στοιχεία του Ινστιτούτου Ψυχικής και Σεξουαλικῆς Υγείας, 40.000 εκτρώσεις τον χρόνο στην Ελλάδα αποφασίζονται από κορίτσια κάτω των 18 ετών,... σύμφωνα με έρευνα του Αρεταίειου Νοσοκομείου ένα στα τέσσερα κορίτσια ηλικίας 14 έως 17 ετών έχει κάνει έκτρωση, ... οι μισές έφηβες που κάνουν έκτρωση δεν έχουν ενημερώσει ούτε τη μητέρα τους. Μία στις 1.000 γυναίκες που κάνουν διακοπή κηύσης παρουσιάζει αιμορραγία κατά την επέμβαση ή τις πρώτες 24 ώρες μετά από αυτήν. Το 44% των γυναικών που έχουν κάνει έκτρωση εμφανίζει νευρικές διαταραχές, και 25% επισκέπτεται ψυχίατρο.

»Τα στοιχεία αυτά επικαλείται ο αναπληρωτής καθηγητής μαιευτικής και

γυναικολογίας στο ΑΠΘ και αντιπρόεδρος της Πανελλήνιας Εταιρείας Ουρογυναικολογίας, Θεοχάρης Ταντανάσης, [σε παρουσίαση του με τίτλο "Σεξουαλική διαπαιδαγώγηση των νέων. Όρια και προτεραιότητες", που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του 1^{ου} Σεμιναρίου Ψυχοσωματικής στη Μαιευτική Γυναικολογία, το οποίο διοργάνωσε η Β΄ Μαιευτική Γυναικολογική Κλινική του ΑΠΘ.

»Τα αίτια της θλιβερής πρωτιάς: "Πρόκειται για μια θλιβερή πρωτιά, που σχετίζεται –όσο ποτέ, τα τελευταία χρόνια– και με παράγοντες που διαμορφώνουν η οικονομική κρίση, η αβεβαιότητα και η αύξηση της ανεργίας" επισημαίνει ο κ. Ταντανάσης στο ΑΠΕ– ΜΠΕ»].

(<http://www.agoritikonima.gr/koinonika/item/61623-την-πρωτιά-έχει-η-ελλάδα-στις-εκτρώσεις-σε-όλη-την-ευρώπη!> 13/6/15 - 3:31 μ.μ.)

1^γ)

«Σοκάρει η έρευνα του ΟΗΕ: Το 2080 θα έχουν απομείνει μόνο 7,7 εκατομμύρια Έλληνες!

»Εθνοκτονία σε εξέλιξη: Σοκάρει η πρόβλεψη της Eurostat για τον πληθυσμό της Ελλάδας το 2080

»ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ.

»Όποιος διαβάσει την πρόβλεψη της Eurostat για τον πληθυσμό της Ελλάδας το 2080, καταλαβαίνει ότι πρόκειται για ασύλληπτο νούμερο, αδιανόητο και φοβερά αποκαρδιωτικό... Με βάση τα στατιστικά των γεννήσεων- θανάτων από το 2011 και μετά, αλλά και με βάση τη μαζική μετανάστευση νέων και οικογενειών στο εξωτερικό, η Ελλάδα βρίσκεται στο χειρότερο σημείο

δημογραφικής κατάρρευσης. Δυστυχώς, οι αρμόδιοι έφησυχάζουν άδικαιολόγητα. Πλήρης αδιαφορία από τήν Πολιτεία.»

([http://www.enikonomia.gr/timelines/16964, Oi-ektimhseis-tis-Eurostat-gia-ton-plh8ysmo-twn-eyrwpaikwn-zwrwn-ews-to-2080.html](http://www.enikonomia.gr/timelines/16964_Oi-ektimhseis-tis-Eurostat-gia-ton-plh8ysmo-twn-eyrwpaikwn-zwrwn-ews-to-2080.html))

«Να σημειώσουμε ότι μέχρι 6 Μαρτίου 2015 το ισοζύγιο συνέχιζε να είναι αρνητικό, με τους θανάτους περίπου στις 26.000, και τις γεννήσεις στις 15.500, σύμφωνα με την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία. Η Ελλάδα σβήνει δημογραφικά και κανείς δεν συγκινείται. Η Ελλάδα θα είναι σε λίγα χρόνια χώρα γερόντων και η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν θα έχει νέους στους ναούς και δεν θα έχει νέους ιερείς και στελέχη. Θα αδειάσουν τα σχολεία πρωτοβάθμιας και δευτοβάθμιας εκπαίδευσης, θα ερημώσουν οι παραμεθόριες περιοχές και τα νησιά, η Ελλάδα θα μετατραπεί σε «κρανίου τόπο» ...».

(https://ierapostoli.wordpress.com/2015/01/06/sok_genoktonia_2014/)

[Πρβλ. και αρχείο του Υπουργείου Έσωτερικών (με ενημέρωση 5/1/2015) statlix-05012015
<http://www.skai.gr/news/greece/article/266569/elstat-peraitero-meiosi-ton-genniseon-perusi-diplasies-stin-tourkia/>
<http://www.ypes.gr/el/Ministry/Actions/PthoroforiakaSystLixDim/>
https://ierapostoli.wordpress.com/2013/08/04/genniseis-2012_sok/]

Τό είχε προαναγγείλει παλαιόθεν και ό τότε Πρωθυπουργός τής Τουρκίας Όζάλ πώς σε λίγα χρόνια, μέ τήν υπογεννητικότητα πού παρατηρείται στην Έλλάδα, τό Αίγαίο θά μᾶς αὐτοπαραδοθεῖ ἀμαχητί!

Ἐπιπλέον, οἱ διακινούμενες ἑκατοντάδες χιλιάδων μεταναστῶν μουσουλμάνων θά (αὐτο)προωθηθοῦν ὅλοι τους στην Κεντρική καί Δυτική Εὐρώπη; Ἡ σταδιακά θά “ἀποκλεισθοῦν” ἀναγκαστικά στόν Εὐρωπαϊκό νότο καί μάλιστα στό δικό μας τελικόπρωτο χῶρο προωθήσεως, ὅπως συνομολογήσαμε διά τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ κ. Σημίτη κατά τήν συμφωνία τοῦ “Δουβλίνου-2”; Τό υπό ἀνέγερσιν μουσουλμανικό τέμενος (σχεδιασμένο νά ἀνεγερθεῖ, πρίν κι ἀπό τό τελευταῖα διογκούμενο ἀσίγαστο

μεταναστευτικό ρεύμα!) δέν είναι τάχα ένα θεατό πρόκριμα δημογραφικής αλλοίωσης του σύγχρονου Έλληνισμού;

Έχουμε νέους πολιτικοθρησκευτικούς σχεδιασμούς επί του παγκόσμιου χάρτη δημογραφικών συνθέσεων, μέ τήν έντονη θρησκευτική διακριτότητα σάν σημαία. Καί αυτά διενεργούνται διά τών ανθρώπων του πόνου καί τών πολέμων τής νότιας Εύρασίας, πού προωθούνται σήμερα ως πρόσφυγες, αΰριο ως συγκάτοικοι, μεθαύριο ως δημογραφικοί ρυθμιστές, παραμεθαύριο ως πολιτιστικοί αλλοιωτές ακόμη καί έδω στό χῶρο τόν στενά Έλλαδικό. Μιά αλλοίωση διακριτή στό έγγύς μέλλον, όπως συντελέσθηκε από τά μισά τής ιστορίας τής Ρωμηοσύνης στην Άνατολή, στην Παλαιστίνη καί τή Συρία καί τήν Άρμενία καί στη Βόρειο Άφρική.

Ό οικονομικός παράγοντας αρχαιόθεν ρύθμιζε τίς κινήσεις όλων τών λαών. Στή διεθνική σκακιέρα, ένα κράτος δημογραφικά συρρικνωμένο είναι ευχείρωτο, αντί νά είναι δημιουργικά συμμετοχικό.

Χρειάζεται σθένος χαλυβδωμένο από τήν ενάργεια τής πίστεως, εις τρόπον ώστε νά διακηρυχθεῖ μέ στεντόρεια φωνή στους έγγύς καί τούς μακράν ότι ή χώρα μας, πού είναι ποτισμένη μέ αίματα ήρώων καί μαρτύρων τής πίστεώς μας, δέν αποδέχεται νά κληροδοτηθεῖ σέ ανθρώπους άλλοθρήσκους.

[1^δ)

[Νά παράσχουμε άλλο ένα επίσημο στατιστικό δελτίο επί του δημογραφικού.

«Είναι γνωστό ότι η Ελλάδα, όπως και πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αντιμετωπίζει οξύ δημογραφικό πρόβλημα. Σε σχετικούς πίνακες της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας φαίνεται πόσο αυξάνεται η υπογεννητικότητα στη χώρα μας τα τελευταία εβδομήντα χρόνια.

»Το έτος 1935 αναλογούσαν 28,16 γεννήσεις στους 1000 κατοίκους, ενώ το 2005 αναλογούν μόλις 09,69. Γι' αυτό ακριβώς είχε συσταθεί την προηγούμενη δεκαετία και η περίφημη

διακομματική επιτροπή της Βουλής που, αφού μελέτησε και κατέγραψε το πρόβλημα, υπέβαλε σχετικές προτάσεις, που, δυστυχώς, κατά το πλείστον αγνοήθηκαν. Αλλά και πολλοί φορείς και μεμονωμένοι πολίτες ασχολούνται με το θέμα και υπάρχουν ανοιχτοί οι προβληματισμοί.

»Ωστόσο φαίνεται ότι η συζήτηση γίνεται ως επί το πλείστον με την απουσία της γυναίκας. Γι' αυτό πάρα πολύ συχνά ακούγονται προτροπές και επιχειρήματα που όχι απλώς δεν την αγγίζουν, αλλά την προσβάλλουν και την εκνευρίζουν κιόλας. Διότι δεν θα πεισθεί η γυναίκα να φέρει παιδιά στον κόσμο με το επιχειρήμα ότι «χρειαζόμαστε στρατιώτες» ή ότι «πρέπει να σώσουμε τα ασφαλιστικά ταμεία». Βεβαίως και στρατιώτες θα έχουμε και τα ασφαλιστικά ταμεία θα βοηθηθούν, όταν γεννηθούν παιδιά, αλλά θα προκύψει ως συνέπεια, ως αποτέλεσμα όχι ως αιτία, κάτι τέτοιο δεν χωράει στα μητρικά όνειρα. Ούτε πάλι η αντιμετώπισή της ως παιδοποιητικής μηχανής την κολακεύει ιδιαίτερα...»]

Θά σταθῶ λίγο σέ μιάν λίαν ἀξιόλογη παρατήρηση, πρὸς τὴν κατεύθυνση ἀποτελεσματικῆς λύσεως τοῦ προβλήματος:

«...Θεωρούν πολλοί ότι το δημογραφικό είναι οικονομικό κυρίως θέμα. Αν όμως η κύρια αιτία για την αποφυγή της απόκτησης παιδιών ήταν η έλλειψη επαρκούς εισοδήματος τα πράγματα θα ήταν πολύ απλά και οι ευπορότερες τάξεις θα είχαν περισσότερα παιδιά ...; Ξεχνούν ότι τα παιδιά από συνειδητοποιημένους γονιούς έρχονται ως καρπός και ως επιστέγασμα του περισσεύματος της αγάπης και με κάθε παιδί που γεννιέται αυτή η αγάπη αυξάνεται και βαθαίνει...».

Ἐδῶ βρίσκεται ἡ “λυδία λίθος” γιὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνίας. Καί ἡ ποιμαντικὴ μας τέτοια λύση πρέπει νὰ δρομολογήσει, μέ τίς ὅποιεςδήποτε παρεμβάσεις, μέ τὴν ὅποιαδήποτε ρεαλιστικὴ ὀργανωτικότητά της.

[1^ε)

“Όλα αυτά τὰ βλέπουμε δημοσιευμένα κατά καιρούς στις ἐπαρχιακές ἐφημερίδες, χωρίς βεβαίως νὰ δύνανται νὰ προτείνουν λύσεις θεραπείας σέ μιὰ ἐκτεταμένη κοινωνική καί ἐθνική ΠΛΗΓΗ.

Π.χ. τέλη τῆς παρελθούσης χρονιάς, οἱ τοπικές ἐφημερίδες τοῦ Κιλκίς (ἀσφαλῶς καί ἄλλων πόλεων), δημοσιοποίησαν θλιβερότατα συγκριτικά δημογραφικά δεδομένα τῆς τριετίας 2011-2013. Ἄνά ἔτος στήν τριετία αὐτή, παρά τή συγκριτική αὔξηση τῶν γάμων ἢ τῶν “συμφώνων συμβίωσης” (ὄχι ἀποκλειστικά μεταξύ συνελλήνων ἀνδρῶν-γυναικῶν), ὡστόσο παρατηρήθηκε μεγάλη μείωση τῶν γεννήσεων! Ἡ μέση ἡλικία τῶν γυναικῶν πού νυμφεύονται κινεῖται περί τό 29ο ἔτος, τῶν δέ ἀνδρῶν περί τό 32ο ἔτος· καί αὐτό ἔχει τεράστια σημασία, ἂν τό ἐντάξουμε στήν προϊούσα κρίση, τήν ἀνεργία, τή μετανάστευση τῶν νέων μας.

Τό ὑστέρημα τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν μέ κάθετους ρυθμούς ὄξυνσης (ἀνεργία, μετανάστευση) προκαλεῖ “ὑστέρηση” ἀντοχῶν, “ὑστέρηση” ἡθους ἀγάπης, καί αὐτό ἀπηχεῖται στόν (ὀριακά ὑπό κρίσιν) οἰκογενειακό θεσμό στή χώρα μας καί στό κρισιμότητα δημογραφικό μας πρόβλημα.]

2^ο)

ΟΨΕΙΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ

✓ Τό σήμερα καί τό αὔριο αὐτοῦ τοῦ τεραστίου προβλήματος, πού τίθεται ἐνώπιόν μας ὡς ζήτημα θεραπείας ἢ συμμετοχικῆς θεραπείας, εἶναι κρισιμότητα. Τό ἱστορικό ἐθνικό μας χθές ἦταν μέν ὀδυνηρό καί κρίσιμο δημογραφικά, ἀλλά ἦταν καί ἀντιμετωπίσιμο στίς τότε συντεταγμένες του, τίς κρατικές, τίς οἰκονομικές, τίς κοινωνικές. Ἐκεῖνο τό θλιβερό “χθές” προσπόρισε στόν γηγενή ἐλληνισμό τῆς ἀρχαίῳθεν πατρίδος μας τόν ἐλληνικό προσφυγισμό. Ἐκεῖνο τό πολύτιμο “χθές”, ἀκόμη καί μετά ἀπό τίς ταλαιπωρίες τῶν παγκοσμίων πολέμων καί τῆς μετανάστευσης, προσπόρισε τελικά στόν γηγενή ἐλληνισμό μας πρῶτα τὰ ἐπιδόματα

τῶν μεταναστῶν, ὕστερα τήν ἐπάνοδο τῶν συνταξιούχων οἰκονομικῶν μεταναστατῶν μας, μιά πολύ σημαντική συνδρομή στή δημογραφική καί τήν οἰκονομική βελτίωση τοῦ πατρώου ἐθνικοῦ χώρου. Ἐκεῖνο τό πολύτιμο “χθές” μέ τήν ἐνθουσιώδη Εὐρωπαϊκή ἔνταξη καί τά Κοινοτικά Προγράμματα Στήριξης, ἐπιδότησε τήν ἀναπτυξιακή καί οἰκονομική βελτιστοποίηση τῆς χώρας, χωρίς ὥστόσο νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν σημερινή οἰκονομική κρίση καί τή δημογραφική συρρίκνωση, σέ βάρος τῆς χώρας μας. Ἐκεῖνο τό πολύτιμο “χθές” ἔφυγε πλέον καί δέν ἐπανέρχεται.

Στό “χθές” τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος σταθήκαμε ὡς Ἱεραρχία μέ τήν συνήθη θεσμική λογική ἐπιμερισμοῦ καί σχεδιασμοῦ, τουτέστιν μέ τήν καθιερωμένη θεσμική πρακτική τοῦ ἐλάχιστου τυπικοῦ ἐνδιαφέροντος, τῆς μετάθεσης, τῆς ἀναβολῆς, γιά τά ὅποια εὐθυνόμαστε ὅλοι οἱ “χθεσινοί”, καί καλούμεθα νά νιώσουμε τήν εὐθύνη μας ὅλοι οἱ “σημερινοί”. Νά μὴν τό ἀφήσουμε στούς “αὐριανούς”. Δέν μᾶς παίρνει πλέον ὁ καιρός.

✓ Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί ἀπό συμφώνου τά δύο Συνοδικά μας Σώματα δημιουργήσαμε τό 1999 τήν «Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Γάμου, Οἰκογενείας καί Δημογραφικοῦ Προβλήματος».

Ἦδη ἀπό τή Συνοδική περίοδο 1998-’99 ὀρίσαμε ἐπί τῆς Ἱεραρχίας συζήτηση γιά τό Δημογραφικό πρόβλημα τῆς χώρας μας, μέ εἰσηγητή τόν τότε Νεαπόλεως & Σταυρουπόλεως μακαριστό κυρό Διονύσιο.

Ἀλλά τό μοναδικό πρακτικό μέτρο πού ἐλάβαμε τότε (ἡ πρόταση δική μας στή Συνοδική περίοδο 1998-’99, καί ἔγινε ἀσμένως ἀποδεκτή, δόξα τῷ Θεῷ!): ἦταν νά ἐπιδοτεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τό τρίτο παιδί τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν τῆς Θράκης. Μέχρι σήμερα, πολλοί ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν καθώς καί ἡ Τράπεζα Πειραιῶς, συνεισφέρουν στό Συνοδικό αὐτό ἄμεσα ρεαλιστικό μέτρο. Πρόκειται γιά ἕνα

“ήρωικό” μέτρο του χθές και του σήμερα, με αντίκρισμα στο αύριο. Αναγνωρίζεται πρακτικά ή πολύ μεγάλη σημασία και αξία και άμεση πρακτική συμβολή του στις δημογραφικές ισορροπίες της παραμελημένης σχεδιαστικά Θράκης μας. [βλ. πρόσφατη έκδοση από τό *Ίδρυμα Μελετών Θράκης*!]

✓ Έκ παραλλήλου, τά τελευταία χρόνια, επί της Συνόδου της Ίεραρχίας είχαμε *ειδική διερεύνηση του συναφούς προβλήματος της οικογένειας*. Τά ειδικά φυλλάδια της Έκκλησίας μας “*Πρός τό λαό*” αναφέρονταν στό ζήτημα της οικογένειας, ως φυσικής κοινωνικής μήτρας της ανθρώπινης ζωής και ανατροφής (βλ. τό ενημερωμένο και θαυμάσιο φυλλάδιο 47, Δεκέμβριος 2013, “*Οικογένεια και κοινωνία σέ κρίση σήμερα*”).

[✓ Στην ίδια προοπτική, ειδικά όμως προς τά κληρικολαϊκά στελέχη της εκκλησιαστικής ποιμαντικής, κινούνται και οι αὐτοτελείς σχετικές εκδόσεις της *Ειδικής Συνοδικής Έπιτροπής Λειτουργικής Αναγεννήσεως*, ως επί παραδείγματι μέ τήν έκδοση “*Ο Γάμος στην Όρθόδοξη Έκκλησία*” (Αθήνα 2004). Εύχρηστα καθώς εἶναι, παρέχουν ἐπιμορφωτικό ὕλικό, τόσο ἀναγκαῖο γιά τήν ἐνημέρωση, κατάρτιση και ποιμαντική ἔμπνευση τῶν διακόνων της ἐκκλησιαστικής μαρτυρίας. Σ’ αὐτήν τήν έκδοση πού μνημονεύσαμε, διαβάζουμε τήν εἰσαγωγική ὑπόμνηση της εἰσηγήσεως τοῦ ὁμότιμου Καθηγητῆ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος Τρωιάνου: «*Η σύνδεση ἱεροτελεστίας και συνάψεως Γάμου, πού συντελέστηκε μέ τή Νεαρά 89 τοῦ Λέοντος Στ’ τοῦ Σοφοῦ (τέλη 9^{ου} αἰ.), ἀφοῦ διατηρήθηκε σέ ὅλη τή βυζαντινή περίοδο και τήν τουρκοκρατία, πέρασε στή νομοθεσία τοῦ νεώτερου ἑλληνικοῦ κράτους μέ τό διάταγμα της Ἀντιβασιλείας της 23^{ης} Φεβρουαρίου/ 7^{ης} Μαρτίου 1835 και ἐξακολούθησε νά ἰσχύει μέ τό παλαιό ἄρθρο 1367 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα ἕως τό 1982*» (βλ. Πρακτικά Δ’ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου, Ἀθήναι 2004, σ. 67).]

✓ Αὐτό πού ἴσχυσε επί μιά χιλιετία ἄρχισε νά ἀνατρέπεται νομοθετικά στή

δεκαετία του 1990! Και συνεχίζει να σαθροποιείται με τό άπατηλό επίχρισμα του έκσυγχρονισμού, με τό πρόσχημα σεβασμού τών άτομικών δικαιωμάτων, σέ κάθετη άντιπαράθεση προς εκείνο πού θά χαρακτηρίζαμε κοινωνισμό και κοινωνικότητα, κατάφαση του ανθρώπου ως προσώπου (δια)κοινωνίας. Σταθερά από τό 2008 μέχρι σήμερα προχωρεί θεσμικά ή όριστική κρατική κατάφαση και υιοθέτηση όχι τής οικογένειας, αλλά τής αποσάθρωσής της. Τά έχετε σημειώσει με νηφάλιο σαφή ποιμαντικό λόγο *Ύμεις, Μακαριώτατε, ως από Συνόδου στην τελευταία έπιστολή Σας προς τό Ύπουργείο Δικαιοσύνης*. Και από κοντά, εκφράζοντας τήν καθολική μας αγανάκτηση και άφυπνιστική διαφωνία, τά έχουν διαδηλώσει και άλλοι άδελφοί Άρχιερείς. Όστόσο οί έκάστοτε κρατικοί ταγοί, μέσα στή χοάνη τής άλλοτρίωσης, δέν ενδιαφέρονται για τό εύρος τών άντικοινωνικών έπιδημιών (άν όχι και έπιθανάτιων λοιμωδών άντικοινωνικών άσθενειών). Ο κόσμος τής κατακλυσμικής “προόδου” και τό κράτος μας ως πρόσδουλος άποδέκτης, δέν ενδιαφέρονται γι’ αυτό πού θεολογικά και άνθρωπολογικά θά χαρακτηρίζαμε ως Άδαμική έπιλογή τής άρρωστίας και τής έμπαθείας και τής νεκροποιού άναιδειάς. Αυτό δέν έχει άπλως μιάν άντι-ηθική διάσταση, αλλά όντολογική κρισιμότητα για τήν άνθρωπότητα. “Όπως πολύ σοφά, Μακαριώτατε, έμνήσθητε του Όλιβιέ Κλεμάν στην Προσφώνησή Σας προς τήν Τακτική Σύγκληση τής Ίεραρχίας του Όκτωβρίου 2013: «ή Δύση θέτει τήν άνθρωπότητα μπροστά στα έσχατα προβλήματα. Ο άνθρωπος, σήμερα, γίνεται όλος ένα πρόβλημα» (βλ. Έκκλησία, έτος 90^ο, τ. 9 [Όκτώβριος 2013], σ. 620^ο).

ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

✓ Θεολογικά –θά έλεγε κανείς– δέν μᾶς ἀφορᾷ τό ζήτημα τῆς δημογραφικῆς συρρίκνωσης. Ἡ Ἐκκλησία θεολογικῶς δέν εἶναι μιά “έθνογεννήτρια” κοινωνική δύναμη, θεολογικῶς δέν εἶναι μιά τυπική “έθνοσώττειρα” κοινωνική δύναμη. [Ἐνεικονίζοντας σωτηριωδῶς καί ποιμαντορικῶς τήν ἄκτιστη ένοποιό ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εὔχεται “ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ένώσεως”, τοῦτέστιν ὅλων τῶν λαῶν έν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπό μιά κοινή Ὁρθόδοξη πίστη. Ἀπτά παραδείγματα οἱ Ἅγιοι τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα καί ὅλων τῶν αἰῶνων τῆς ιστορικῆς ἐκκλησιαστικῆς διαχρονίας. Ὁ έθνοφυλετικός ἀποκλειστικισμός ἤδη καταδικάστηκε ἀπό τά 1872, ὅταν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο θεολογικά κι ἐκκλησιολογικά κατεδίκασε κάθε ἐκκλησιαστική ὑποταγή σέ φανατικῶς ένδοκοσμικά στενά πλαίσια.]

Ὅμως, ἀκόμη κι ἂν θελήσουμε νά ἐγκύψουμε στήν πρακτική τῶν Ἀποστόλων καί τῶν μεγάλων Ἱεραρχικῶν μορφῶν τῆς παραδόσεώς μας, θά διαπιστώσουμε τήν ἀγωνία καί τόν ἀγῶνα γιά τή διάσωση τῶν ἀνθρώπων (καί βεβαίως τοῦ ὅλου ἀνθρώπου) μέσα στά συγκεκριμένα ιστορικά δεδομένα. [Ὅταν ἐπί αἰῶνες αἰῶνων ἕνα διανθρώπινο σύνολο ἦταν ἐμβαπτισμένο στήν “καινότητα τῆς έν Χριστῶ ζωῆς”, καί κινδυνεύει σήμερα νά ἀπωλέσει ὄχι ἀπλῶς τίς ιστορικές του συντεταγμένες, ἀλλά προπαντός τόν εὐλογημένο πολιτισμό τῆς θεανθρωπείας τῆς ζωῆς του, τότε πῶς θά ἀμελήσει ἡ Ἐκκλησία ποιμαντικά, προσευχητικά, θεολογικά, ἀνθρωπολογικά, κοινωνικά; γιά τή δημογραφική του συρρίκνωση; γιά τήν πολιτιστική του ἀλλοτρίωση καί ἀφομοίωση; γιά τήν ἀπώλεια τοῦ πολιτισμοῦ του; ενός πολιτισμοῦ πού ἄλλοτε ἐξέφραζε λίγο ἢ πολύ τήν βεβαπτισμένη καί χριστοποιημένη ὑπόσταση τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ συνόλου...]

Εἶναι τεράστιο ζήτημα! Χρῆζει συνεχοῦς διερεύνησης καί μόνιμης ποιμαντικῆς ἀντιμετώπισης, σέ Συνοδικό σχεδιασμό, σέ Δια-Μητροπολιτική συνεργασία, σέ Μητροπολιτικό προγραμματισμό, σέ Ἐνοριακή ποιμαντική δράση κ.ο.κ.

[Ὁ νέος Ἑλληνισμός εἶναι ἡ ιστορική σάρκα τῆς Ἐκκλησίας ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ὡς γένος καί κράτος, εἶναι ἡ ιστορική δοκιμασία τῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας [δι’ ἐμᾶς ἐδῶ, τούς Συνέλληνες καί ὄσους ἐμφιλοχωροῦν πρόσφυγες], εἶναι ἡ ιστορική ἐνσάρκωση τοῦ κηρύγματος καί τῆς ὅλης

ποιμαντικής Της εδώ στην νεώτερη Ελλάδα. “Αν δέν υπήρχε ό Έλληνισμός ως Έκκλησία, άμφιβάλλω έάν θά υπήρχε ως νεώτερος Έλληνισμός! Θά είχε άφομοιωθεϊ από τούς κατακτητές, έν μέρει ή έν όλω. Θά είχε έκτουρκιστεϊ ή τουλάχιστον έκμουσουλμανιστεϊ. Θά είχε έκπαπιστεϊ θρησκιο-πολιτικά κ.λπ. Άλλοτε, επί αιώνες, ή έκκλησιαστικότητα (ως τρόπος συνοχής και διάσωσης) και ή έθνικότητα (ως ιστορική συνειδητότητα και διαφορότητα) πήγαιναν μαζί, δημιουργούσαν μαζί, ζούσαν μαζί στό φρόνημα και στην καρδιά και στην έκφραση και στην δημιουργία του λαού μας. Ήταν κάτι τό φυσιολογικό, διότι έτσι υπήρξαμε, έτσι ζούσαμε, και αυτό κληροδοτούσαμε σε κάθε νέο άνθρωπο, σε κάθε νέα γενιά.

Σήμερα, άνθρωποι και ανθρωποσύνολα (κυρίως οί νέες γενιές) ζούν και δελεάζονται από τό άνοιγμα στη διαφορότητα σε ρυθμούς ταχύτερους από ποτέ άλλοτε. Άν κάποτε ή διαφορότητα ήταν “εύκαιρία” λίγων, σήμερα είναι εύκαιρία και εύκαιρίες όλων. Δέν υπάρχουν σύνορα έπιβίωσης, σύνορα πολιτισμού, σύνορα ήθών, σύνορα άγωγής, σύνορα έκφρασης. Έχουμε τό μοναδικό “νόμο”, τό “νόμο” τής παγκόσμιας ένοποίησης: κοσμικότητα, έλευθεριότητα, διαφορότητα, άλλαγές, άλλο-τρίωση. Δέν ένοχλείται ό σημερινός άνθρωπος, διότι όλα έπιτρέπονται, όλα διαφημίζονται, όλα βιώνονται, όλα άλληλο-καταφάσκονται και άνα-κιρνώνται.

Γιά Έλληνισμό θά μιλάμε τώρα;

Γιά Έκκλησία θά μιλάμε τώρα;

Γιά ρίζες αιώνων και ριζιμό αιωνιότητος θά μιλάμε τώρα;

Τά παιδιά μας δελεάζονται από τά τερατοπαιχνίδια. Οί νέοι μας από τά facebook και τά όλονύκτια bar. Οί πολιτικοί μας από τόν διεθνοποιημένο πρακτικισμό. Οί πολιτισμικοί μας φορείς από τήν παράδοση ως τουριστική διαφήμιση και θεατρική παράσταση μιās άλλοτινης ιστορίας. Οί έπιστήμονες από τήν έκπληξη του έλαχιστοκόσμου και του άπειροκόσμου. Οί άνθρωποι μας από τήν έπιβεβαίωση του “αυτο-είναι”. Άκόμη και οί θεολόγοι μας από τήν θεολογική συλλογιστική επί τής κοσμικότητος.

Ό καθένας μας συνηθίζει νά χείρεται τίς έλεύθερες προσβάσεις του στην παγκοσμιοότητα: τηλε-ειδήσεις, τηλε-διαφημίσεις, τηλε-σελίδες, τηλε-προσβάσεις σε έναν τηλε-κόσμο. Μέσα σε τόσες άνοιχτές διεθνείς άναφορές, μέσα στους ίσοπεδωτικούς ρυθμούς τής καθ' όλου ζωής, ύφιστάμεθα

υποσυνείδητα μιάν βιωματική πνευματική άμνησία. Και αυτού του είδους ή "άμνησία" διευρύνει τίς αποστάσεις γής και ούρανοῦ, βιοτῆς και παραδόσεως, αὐτοσυνειδησίας και Θεοκοινωνίας, Ἑλλάδος και Χριστοῦ. Ὑφιστάμεθα μιάν πανδημική αὐτοαναίρεση.

Και ὅ,τι ἀκόμη ἀπομένει και ἐπιβιώνει, εἶναι ή καλή ζύμη ή κληροδοτημένη ἀπό τούς ιδρωῶτες και τά αἵματα, ἀπό τόν λαϊκό θεῖο φόβο και τόν κληρικό θεῖο ζῆλο, ἀπό τίς καταθέσεις τῶν προτέρων μας. Τήν εὐχή τους νά ἔχουμε.

Ἄν ἐξαίρεσουμε κάπως τόν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ὁ σύγχρονος Ἑλλαδισμός φαίνεται νά ἀπαρνεῖται ὁλοέν και περισσότερο τήν Ἐκκλησία ὡς μητέρα τῆς ὑπόστασής του! "Ἡ (νά διορθώσω τήν διατύπωση)] Ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμός ἐθίζεται νά ζεῖ χωρίς νά τοῦ χρειάζεται ή Ἐκκλησία ὡς ἐκκλησιασμός· ἐθίζεται νά ζεῖ χωρίς νά τοῦ χρειάζεται ή Ἐκκλησία ὡς συμμετοχή δημιουργικῆς αὐτοπαρουσίας, κοινωνίας και Θεοκοινωνίας· ἐθίζεται νά ζεῖ χωρίς νά τοῦ χρειάζεται ή Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ και μέλη ἐκ μέρους.

[Και ἂν δέν ἐπιβίωνε ἀκόμη στό ὑποσυνείδητο τοῦ λαοῦ μας μιὰ παραδοσιακή συναισθηματική θρησκευτικότητα, θά τήν εἶχαν ἀποποιηθεῖ τήν Ἐκκλησία πρό πολλοῦ. Στή νεώτερα 200 χρόνια (ἀπό τό 1821 γιά τή Ν. Ἑλλάδα) ή 100 χρόνια (ἀπό τό 1912 γιά τή Β. Ἑλλάδα) ή και λιγότερα χρόνια (γιά τά Δωδεκάνησα), και εἰδικά στίς τελευταῖες δεκαετίες, ἀπαρνούμεθα αὐτό πού δέν κατόρθωσαν νά μᾶς ὑφαιρέσουν αἰῶνες διαφόρων ἐπιθέσεων και κατακτήσεων, αἰῶνες δουλείας! Ἔτσι ὅμως ὁ ἄνθρωπος πού ἀνασπᾶται ἀπό τόν ἐκκλησιοποιημένο πολιτισμό του, ἀφομοιώνεται, ἀντί νά ἀφομοιώνει. Και τό διαπιστώνουμε αὐτό στήν ἀλλοτριωμένη (μολονότι ἐκσυγχρονισμένη) νεολαία μας, στίς διαλυμένες (μολονότι τάχα ἐκσυγχρονισμένες) οἰκογένειες, στόν ξεπουλημένο κοινωνικό ἴστό μας (παρ' ὄλους τούς συλλόγους)...]

Και ἐδῶ βεβαίως προβάλλει τό ἀνυπολόγιστο χρέος νά στήσουμε μιὰ νέα ἱεραποστολή στόν ἴδιο τό χῶρο μας. Νέα ὀργάνωση και μεθοδικότητα, νέα ἀνοίγματα και προσεγγίσεις, νέες δομές και τρόποι. Ξεκινώντας ἀπό τήν ἐπίγνωση τῆς ἀνεπάρκειας τῶν παλαιῶν μεθόδων, κι ἀπό τήν συναισθηση τῆς ἀνεπάρκειας τῶν

ατομικῶν μας δυνάμεων. Όλοι μαζί, με συνεισφορά πείρας και προβληματισμοῦ και προτάσεων.

Ἄρκει νά ἔχουμε πρωτίστως αὐτό και κυρίως αὐτό πού συνιστοῦσε σέ Καθηγητή τῆς Ἱατρικῆς ὁ ὅσιος Πορφύριος: «Κοινωνήσες σήμερα;... Ἄφησε νά μιλήσει ὁ Χριστός στούς φοιτητές». Ὁ Κύριος νά ἐνυπάρχει ζῶν και ἐνεργῶν στήν ὑπαρξή μας.

✓ Καταλήγοντας, ἄς ἐπικεντρώσουμε ἐκ νέου στή φυσιογνωμία τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ, στό "παρόν" τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τί ἐννοῶ;

Καθώς ἀπώλεσαμε τήν ψυχή μας, πού νά βροῦμε τήν ὑπαρξή μας;

Και πῶς νά τήν μοιραστοῦμε μέ τούς οἰκογενεῖς και τά παιδιά μας;

Και πῶς νά ἀνοιχθοῦμε σέ ἕνα τέτοιο μοίρασμα ζωῆς;

Γνωρίζουμε ειδικά γιά τό 1^ο τρίμηνο τοῦ 2014, ὅτι εἴχαμε δημογραφική συρρίκνωση [110.000 θανάτους/93.000 γεννήσεις]. Και ὅσο ὑποχωροῦμε, ὅταν τό ποσοστό τῆς συρρίκνωσης φθάσει στό 6%, ἐπιστημονικά αὐτό σημαίνει δημογραφικό σβῆσιμο τῆς Ἑλλάδος! Ἡ αὐτοκαταστροφή βρίσκεται ἤδη ἐντός τῶν πυλῶν!

Νά συνυπολογίσουμε και τήν αὔξηση τοῦ ρεύματος τῶν μεταναστῶν, τούς ὁποίους διεθνικά ΔΕΝ δικαιούμεθα νά διώξουμε! Ἄρα ἔχουμε ἤδη ἀπό τώρα τρομερή δημογραφική ἀλλοίωση τῆς Ἑλλάδος.

✓ Νά θυμίσω κάτι ἱστορικό:

ΟΛΟΙ γνωρίζουμε ὅτι τόν 4^ο αἰῶνα ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μετέφερε τήν πρωτεύουσα στήν Ἄνατολή. Ἦδη, πρίν τόν Μ. Κωνσταντῖνο, εἴχαμε μεταφορά τῆς πρωτεύουσας ἀπό τή Ρώμη σταδιακά στήν Ἄνατολή, μέ τή Νικομήδεια τοῦ Διοκλητιανοῦ. ΓΙΑΤΙ συνέβη αὐτό; Οἱ ἱστορικοί –ἐκτός τῶν ἄλλων αἰτιῶν– μιλοῦν γιά δημογραφική συρρίκνωση τῆς Ρώμης! Ὁ ρωμαϊκός πληθυσμός τῆς Ρώμης ἔσβηνε! Οἱ αὐτοκράτορες μετέφεραν πληθυσμούς βαρβάρων ἀπό τή βόρεια Εὐρώπη!

Καί σήμερα έχουμε μιάν αναλογία, μέ καταλύτες όσα ανέφερα καί όσα αναφέρθηκαν επανειλημμένα σ’ αὐτήν τήν αἴθουσα ἀπό ἄλλους Ἀδελφούς. Γιά παράδειγμα, πρίν τρία χρόνια, ὁ ἅγιος Πατρῶν μίλησε γιά τήν “Ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐποχή τῶν μνημονίων» καί παρουσίασε μέ ἀντικειμενικά στοιχεῖα τήν ἐξουθενωτική τραγικότητα τῆς φτώχειας, τῆς ἀνεργίας, τῶν δικῶν μας οικονομικῶν μεταναστῶν πρός Γερμανία καί Αὐστραλία (μέ όσα συνεπάγονται όλα αὐτά γιά τή διαμόρφωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ)...]

3^ο)

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΕΙΤΕ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

✓ Τί πρέπει νά γίνει σήμερα, σέ μᾶς;

Τί πρέπει νά προκαλέσουμε (ώστε νά συμβεῖ);

Καταρχήν, ρεαλιστικά, γιά νά ἔχουμε δημογραφική αὐξηση ἀπαιτοῦνται:

- τουλάχιστον τρία (3) καί πλέον παιδιά/ἀνά οἰκογένεια, γιά τήν ἀναπλήρωση τῶν γεννητόρων τους:
- σύναψη γάμων σέ νεότερη ἡλικία, πού συνεπάγεται εὐτεκνία:
- ἀντιμετώπιση τῶν συνεπειῶν τῆς οικονομικῆς κρίσης, μέ τήν ψυχοποιμαντική προσέγγιση τῶν ἀνδρογύνων, ὥστε νά μὴν διαλύονται εὐκολα οἱ οἰκογένειες (κάτι πού τραγικά αὐξάνει μέ τήν οικονομική κρίση).

Ἄπό τό... “ρεαλιστικά” τῆς λύσης, μέχρι τό... “πραγματικά” τῆς διανθρώπινης ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων μας τῶν ἀνδρογύνων, ὑπάρχει τό “ἄθλημα” ἢ μάλλον τό

“πρωτάθλημα” τῆς ἐλευθερίας-τῆς ἀγάπης-τῆς θυσίας, καί ἡ δική μας ποιμαντική ἐμπνευση καί ὑποστήριξη.

✓ ΕΔΩ ὅμως τίθενται ἄλλα προβλήματα (ἐκτός τῶν ὅσων ἤδη προανέφερα, γιά τά διεθνιστικά καί τά διευρωπαϊκά δεδομένα).

1^ο] Γιά τά πολλά παιδιά, ΔΕΝ διαθέτουμε σήμερα τήν παλιά ἐλληνική οἰκογένεια καί τήν παραδοσιακή κοινωνία. Πῶς θά ἐμπνεύσουμε σταυρωμένη θυσιαζόμενη ἀγάπη στή ζωή τῶν ζευγαριῶν; Πῶς θά τούς πείσουμε ὅτι ἀγάπη δέν εἶναι ἡ σεξουαλική ἀπόλαυση ὡς ἔσχατος στόχος, ἀλλά ἡ συμβίωση καί ἡ σεξουαλικότητα ὡς θυσία αὐθυπέμβασης κατά τήν Παύλεια καί τήν Πατερική διδαχή. Καί αὐτά ΔΕΝ τά ἐμπνέει κανείς μόνο μέ Ἐγκυκλίους.

Βέβαια, εὐτυχῶς, πού ὑπάρχουν ἀπό τή μιά οἱ Σχολές Γονέων, καί ἀπό τήν ἄλλη τά ποικίλα παιδικά καί νεανικά Κατηχητικά προγράμματα, οἱ κατασκηνωτικές συναντήσεις καί ἄλλες δραστηριότητες ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς κοινωνικοποιήσεως. Ὅλα αὐτά εἶναι μιά προσέγγιση ἐγκαρδίωσης, μιά προσέγγιση ἀνθρωπιᾶς μέ ἐκείνη τήν ἀνθρωπιά πού εὐωδιάζει Χριστόν, ἐν τοῖς σωζομένοις καί ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις... Εἶναι τό ἀπαραίτητο πρῶτο βῆμα πού ἐποφείλουμε στούς ἀνθρώπους μας καί σέ κάθε ἄνθρωπο.

Καί ὅλα αὐτά προωθοῦνται σέ ἱστοσελίδες, πάλι μέ τήν ἴδια συναίσθηση, εὐαισθησία καί αἴσθηση. Κρατοῦμε ἀκόμη κάποιες προσβάσεις προσέγγισης καί διαμόρφωσης τῆς αἴσθησης, τοῦ φρονήματος καί τοῦ ἠθους στήν κοινωνία μας. Ὅμως, ἡ ζύμη ὅλο καί ἀπομειώνεται ἀριθμητικά, ὅπως τό διαπιστώνουμε. Πρέπει νά εἴμεθα

διαρκώς δημιουργικοί στην υπευθυνότητά μας, ξεπερνώντας τά παλιά σχήματα, γιά νά αγγίξουμε τήν τρόπο τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, τήν αἰσθαντικότητα, τίς ἀνάγκες του, τόν καημό του τελικά καί τήν χαρά του, ὥστε νά τά ἐκκλησιοποιήσουμε καί νά τόν ἐκκλησιοποιήσουμε.

2^ο] Βρισκόμαστε σέ ἄλλη φάση οἰκονομικῆς ἐπιβίωσης. Σέ ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης πού βρίσκονται σέ διαφορετική κοινωνική καί οἰκονομική φάση κάθε οἰκογένεια διαθέτει τά ζῶά της, τά χωράφια της καί δέν ἀγοράζει πολλά πράγματα. Σ' ἐμᾶς ἐδῶ, σχεδόν τά 2/3 τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι μετακινημένα σέ ἀστικά περιβάλλοντα καί σήμερα πλέον [μέ τήν ἀνεργία καί τήν οἰκονομική κάμψη] ἀδυνατοῦν νά ἀνταπεξέλθουν στίς ὑποχρεώσεις τους, ἀκόμα καί μέ τήν ἀπόκτηση ἑνός παιδιοῦ. Μέ τήν ἀτεχνία καί τίς ἐλεύθερες σχέσεις, αὐτό ὀδηγεῖ σέ δημογραφική συρρίκνωση.

3^ο] Πρέπει νά μεταπεισθεῖ τουλάχιστον ἡ κοινωνία, καί νά ἀλλάξουν οἱ κομματικές ἰδεολογίες. Νά ζητήσουμε ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἀπό τά Πανεπιστήμια, ἀπό τά ΜΜΕ, ἀπό τούς Συλλόγους, νά ἀσκήσουν μέ σύντονο τρόπο τήν ἐπιρροή τους πρὸς τούς κυβερνῶντες ὥστε νά τροποποιήσουν τήν διαχρονικῶς ἀδιάφορη πολιτική τους ἔναντι τῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν. Τά bonus, οἱ διορισμοί, τά ἐργασιακά βραβεῖα, οἱ ἐργασιακοί διορισμοί νά προβλέπονται μέ ἀνεβασμένα ποσοστά γιά τούς πολυτέκνους. Σ' αὐτό πρέπει νά μεταπείσουμε τήν κοινωνία καί τήν πολιτική ζωή. ΔΙΟΤΙ δέν μποροῦμε νά προχωρήσουμε ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία σέ εὐεργετήματα γιά ὅλη τήν Ἑλλάδα, ὅπως εὐτυχῶς πράττουμε γιά τή Θράκη.

4^ο] Ίσως, πρέπει να ξαναθυμηθούμε οργανωμένα, παν-εκκλησιαστικά, τή λογία τήν πρωτοχριστιανική επιδότηση του 10% από κάθε λειτουργική σύναξη (έσοδα από τό παγκάρι): υπέρ τῶν τριτέκνων καί πολυτέκνων, υπέρ τῶν Ἰδρυμάτων προστασίας ἀγάμων μητέρων (πού καί αὐτά χάρη στόν ἐκκλησιαστικό ἐθελοντισμό συστήθηκαν)!

“Όταν τό καθιέρωσε ἡ πρώτη Ἐκκλησία γιά τούς χριστιανούς τῶν Ἱεροσολύμων, ὑπῆρχε εἰδικός λόγος. Σήμερα ἴσως ἔχουμε ἐδῶ σέ μᾶς σοβαρότερο λόγο: καί δημογραφικό καί ποιμαντικό, διπλά ἐκκλησιαστικό. Ἐκτός ἀπό τήν ἐλπίδα τῆς ζωντανῆς πίστεως τῶν ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων μας, χρειάζεται καί ἡ φιλάδελφη φροντίδα ἀπό τό ἐκκλησιαστικό σῶμα/σύνολο: ἐπιτέλους ἡ φροντίδα τῶν περισσοτέρων νά γίνει προσεγγίσιμη ἐλπίδα γιά τούς λίγους ἡρωες πολυτέκνους. Καί αὐτό σιγά-σιγά θά γίνει μάθημα ζωῆς καί ἔμπνευση γιά ἀκόμη περισσοτέρους. Ἡ Ἐκτός ἀπό τήν ἐλπίδα τῆς ζωντανῆς πίστεως τῶν ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων μας, χρειάζεται καί ἡ φιλάδελφη φροντίδα ἀπό τό ἐκκλησιαστικό σῶμα/σύνολο: ἐπιτέλους ἡ φροντίδα τῶν περισσοτέρων νά γίνει προσεγγίσιμη ἐλπίδα γιά τούς λίγους ἡρωες πολυτέκνους. Καί αὐτό σιγά-σιγά θά γίνει μάθημα ζωῆς καί ἔμπνευση γιά ἀκόμη περισσοτέρους. Θεσμοθέτηση αὐτοῦ τοῦ μέτρου μέ Κανονισμό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποτελεῖ ἀδήριτη ἀνάγκη ἐπιβίωσης τοῦ Γένους μας.

Ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀπηχοῦσα τά παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Δομήτορος θά ἔπρεπε νά εἶχε πρό πολλοῦ προνοήσει, ὥστε νά εὐαισθητοποιηθοῦν οἱ πιστοί στήν καταβολή τουλάχιστον τοῦ 10% τῶν ἐσόδων τους, υπέρ τῶν ἀδυνάτων καί τῶν ἐμπεριστάτων ἀδελφῶν μας.

5^ο] Προεκτείνοντας τήν παραπάνω σκέψη καί ἐπειδή πρέπει νά ἐνεργοῦμε ἐξόχως πρακτικά προτείνουμε ἐπίσης: ὅλα τά Ἰδρύματα, μηδενός ἐξαιρουμένου, καθώς καί τά

Προσκυνήματα, νά αποδίδουν φιλαδέλφως τό 10% τῶν ἐσόδων τους ὑπέρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν τριτέκνων καί πολυτέκνων οἰκογενειῶν, καταξιώνοντας πλήρως τήν ἀποστολή τους στό ἱστορικό ἐκκλησιαστικό "παρόν" τοῦ γένους.

6^ο] Ἐπιτροπή ἐξ Ἀρχιερέων νά ἐπισκεφθεῖ ὅλα τά κόμματα καί τούς πολιτειακούς θεσμούς, νά μεταφέρει τήν ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν αὐτοκαταστροφική πορεία τοῦ γένους μας, νά ἐνημερώσει γιά τά ληφθέντα μέτρα ἐκ μέρους της καί ἐν ταῦτῳ νά ζητήσῃ τήν συντονισμένη προσπάθεια ὄλων τῶν ἀρμοδίων φορέων τῆς Πολιτείας, ὥστε νά προβλεφθεῖ ἡ δημιουργία Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς γιά τήν προστασία καί τήν φροντίδα τῆς πολύτεκνης οἰκογένειας.

7^ο] Νά ζητηθεῖ ἐπίσης ἡ σχετική νομοθεσία πού ἀφορᾷ στήν οἰκογένεια καί τούς πολυτέκνους, νά ἀποκαθαρθεῖ ἀπό τά ἀντικίνητρα πού ἔχουν θεσπισθεῖ τά τελευταῖα χρόνια καί νά ἀντικατασταθοῦν μέ μέτρα στοχευμένα καί ἐξορθολογισμένα, καί ὄχι ὀριζόντια, μέ σκοπό νά καταστεῖ τουλάχιστον φιλική-εὐνοϊκή πρός τήν δημιουργία πολύτεκνης οἰκογένειας, καί ὄχι ἐχθρική ὅπως κατέληξε σήμερα.

8^ο] Ἐάν ἐμεῖς ὡς διοικοῦσα Ἐκκλησία δώσουμε πρῶτοι τό καλό παράδειγμα, προσφέροντας τό 10% καί ἀπό τό παγκάρι, τά ἱδρύματα καί τά προσκυνήματα, τότε μπορούμε νά ἀπευθυνθοῦμε καί στόν ἐφοπλιστικό κόσμον καί τούς λοιπούς ἐπιχειρηματίες, ὅπως ἐπίσης καί στούς ἀπανταχοῦ ἀδελφούς μας ὥστε νά ὑπάρξει συντονισμένη ἐθνική προσπάθεια γιά τήν ἀποφυγή μαρασμοῦ τοῦ Γένους μας. Ἄς μὴν λησμονοῦμε τήν μακραίωνη παράδοση τῶν Εὐεργετῶν πού συντήρησαν καί ἀνέστησαν

τόν Οικουμενικό Έλληνισμό, εμπνεόμενοι από τήν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία διά τῶν Πατριαρχῶν καί τῶν Μητροπολιτῶν.

9^ο] Νά ἰδρυθεῖ *Κοινό Ταμεῖο* στό ὁποῖο θά ἀποδίδονται ὅλα τά ὡς ἄνω ἔσοδα, θά διοικεῖται ἀπό ἐπιτροπή τῆς Ἐκκλησίας πού θά λογοδοτεῖ κατόπιν ρητῆς προβλέψεως στήν Ἱερά Σύνοδο, ἡ ὁποία καί θά ἐγκρίνει τόν κατάλογο τῶν δικαιούχων σέ συνεργασία μέ τίς κατά τόπους Μητροπόλεις.

Νά ληφθεῖ μέριμνα ὥστε νά ἐνισχύονται κατά προτεραιότητα οἱ παραμεθόριες καί οἱ εὐαίσθητες ἐθνικά περιοχές.

10^ο] “Ὅλα αὐτά νά διοχετευθοῦν διαδίκτυακά στήν εὐρεία ἐνημέρωση, ἀλλά καί σέ “προγράμματα ἐπιμορφωτικά” γιά τή δημόσια ἐκπαίδευση καί τούς συλλόγους!

Τέλος·

11^ο] Νά ἐξετάσουμε τίς προτάσεις τῶν ἴδιων τῶν πολυτέκνων ἀνθρώπων μας, μέ ἀμεσότητα ἐνδιαφέροντος καί διάθεση σωστής καί ἀποτελεσματικῆς προώθησης, σέ κρατικά ὄργανα, σέ εὐρωπαϊκά ὄργανα, ἀκόμη (ἂν θέλετε) καί στούς γνωστούς διαχριστιανικούς φορεῖς ὅπου μετέχουμε ἐκπροσωπούμενοι.

[Βλ. προτάσεις-παρέμβαση τοῦ Δημήτρη Κουκλουμπέρη, Ἐφηβου Βουλευτῆ Μαγνησίας στήν Δ' Σύνοδο τῆς Βουλῆς τῶν Ἐφήβων. Δημοσίευση: τεύχος 4^ο, Ἰούλιος - Σεπτέμβριος 2000 τῆς ΑΣΠΕ (Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ἑλλάδος) μέ ἐπίτιτλο: “Το δημογραφικό πρόβλημα/ Ἡ πολύτεκνη οικογένεια” (ἐνυπάρχει καί στό διαδίκτυο).

«Προσωπικά, ως ενεργός πολίτης, θεωρώ τον εαυτό μου συνυπεύθυνο της κατάστασης και έχοντας ως όραμα την άμεση και ουσιαστική άμβλυση του προβλήματος όπου ολόκληρη η Ελλάδα θα κατακλυστεί από νέα παιδιά γεμάτα ζωντάνια και αισιοδοξία για το μέλλον του τόπου, προτείνω τα εξής:

- 1) Να ιδρυθεί Υφυπουργείο Δημογραφικού και Οικογένειας υπό την άμεση επίβλεψη του πρωθυπουργού της χώρας.
- 2) Να διατεθεί σημαντικό ποσοστό του κρατικού προϋπολογισμού για να τεθούν οι βάσεις για τη λύση του δημογραφικού.
- 3) Να προβάλλεται το δημογραφικό πρόβλημα από όλα τα ΜΜΕ και να διδάσκεται η Δημογραφία ως μάθημα στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση.
- 4) Να καθιερωθούν οικονομικές παροχές και φορολογικές ελαφρύνσεις ανάλογες με τον αριθμό των παιδιών. Επίσης να συμπεριλαμβάνονται τα ανάπηρα παιδιά.
- 5) Να μπορεί ο κάθε οικογενειάρχης να επιλέγει κρατική ή ιδιωτική ασφάλιση, ώστε να ρυθμίζει τα οικογενειακά και οικονομικά του.
- 6) Να υπολογίζεται σοβαρά στις προσλήψεις σε θέσεις του Δημοσίου και του Ιδιωτικού τομέα η οικογενειακή κατάσταση (αριθμός παιδιών, οικονομική κατάσταση) του υποψηφίου.
- 7) Να μειωθούν για όλες τις πολυμελείς οικογένειες τα τιμολόγια στη ΔΕΗ, ΟΤΕ, Ολυμπιακή Αεροπορία κατά 50%.
- 8) Να ιδρυθούν περισσότεροι βρεφονηπιακοί σταθμοί σε όλη τη χώρα και να λειτουργούν με κατάλληλο προσωπικό και με ωράριο που εξυπηρετεί τις εργαζόμενες μητέρες.
- 9) Να προσφέρεται από το κράτος δωρεάν φύλαξη νηπίων και να παρέχονται διευκολύνσεις, όπως δωρεάν χορήγηση μέσων διαβίωσης σε πολύτεκνες οικογένειες με παιδιά κάτω των τριών ετών.
- 10) Να αυξηθεί η άδεια λοχείας και να μειωθεί το ωράριο εργασίας, όπως στο Δημόσιο, για όλες τις εργαζόμενες μητέρες.
- 11) Να καταργηθεί ο εθνοκτόνος νόμος που επιτρέπει τις εκτρώσεις.
- 12) Να καθιερωθούν για τα παιδιά των πολύτεκνων οικογενειών μόρια στην αξιολόγηση για την εισαγωγή τους στα πανεπιστήμια.
- 13) Να αντιμετωπιστεί σοβαρά η στέγαση των πολύτεκνων και των άστεγων οικογενειών.
- 14) Να εκπονηθούν ειδικά προγράμματα για τους νέους αγρότες μέχρι 30 ετών.

15) Να διανέμονται συχνότερα και σε μεγαλύτερες ποσότητες τρόφιμα στις πολύτεχνες οικογένειες.

16) Να καλλιεργηθεί μέσω εκπαιδευτικών προγραμμάτων το συλλογικό πνεύμα και η κοινωνική και εθνική συνείδηση και ευθύνη όλων των πολιτών, έτσι ώστε να μην παραμένουν αδρανείς και απαθείς απέναντι στο πρόβλημα περιμένοντας τα πάντα από το κράτος και θεωρώντας ότι το κράτος είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για την κατάσταση και ότι μόνο εκείνο μπορεί να δώσει τη λύση.

»Οι παραπάνω προτάσεις πιστεύω ότι αν κάποτε εφαρμοστούν θα βοηθήσουν σημαντικά στην αντιμετώπιση του δημογραφικού και στην αύξηση των πολύτεχνων οικογενειών. Καιρός είναι, λοιπόν, η κυβερνητική εξουσία να αλλάξει τρόπο σκέψης και να εφαρμόσει γενναία οικογενειακή πολιτική ώστε να αποφύγει η χώρα μας τη βιολογική και πνευματική παρακμή και γενικά τον εφιάλτη του αφανισμού. Είναι μονόδρομος ο δρόμος της εθνικής σωτηρίας και συλλογική ευθύνη όλων μας να τον ακολουθήσουμε. Δε θα πρέπει να αφήσουμε το 2000 να συμπληρώσει το κακό που άρχισε από 50ετίας και οξύνθηκε τα τελευταία 15 χρόνια.

- Τι να τα κάνουμε τα έργα και τα όνειρα χωρίς παιδιά να ονειρεύονται;

- Τι να την κάνουμε την Ελλάδα χωρίς νέους να την συνεχίσουν;

Οι αρμόδιοι πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους με σωστή παιδεία και ισχυρή δημογραφική πολιτική. Για σωστούς και πολλούς Έλληνες! Για μια μεγάλη Ελλάδα με πολλά νέα παιδιά! »

Δέν γνωρίζω τί από όλα αυτά μπορεί να επιτευχθεί άμεσα ή βραδύτερα, μέσα στη στενότητα του 3ου Μνημονίου. Πάντως πρέπει να επιχειρήσουμε κάποια βήματα, με διακριτικότητα και αποφασιστικότητα.]

ΕΠΙΛΟΓΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

[Τόν Μουσουλμάνο πολύτεκνο ΔΕΝ τόν ένοχλει τό οικονομικό επίπεδο· ΔΕΝ τόν ένοχλει τό έλλειμμα τό οικονομικό. Προχωρεί στην πολυτεχνία. Μέ άλλα λόγια, ή ιδεολογία ή ανθρωπολογική καί κοινωνική είναι βασικότατος μοχλός για τό δημογραφικό ζήτημα.

Καί νά μήν μιλοῦμε μόνο γιά Μουσουλμάνους. Σέ Προτεσταντικές χώρες ὅπως ἡ Ὀλλανδία ἔχουμε αὐξηση δημογραφική· εἴτε διότι ἡ θρησκεία τούς ἔπεισε γιά τήν ὑπεραξία τῶν παιδιῶν, εἴτε οἱ κοινωνίες καί τό κράτος τελικά ἀνέλαβε νά προωθήσει αὐτήν τήν ἰδέα, καί αὐτήν τήν ἀξία.]

Οἱ νεότεροι ἱστορικά Ἕλληνες, πού ἐπιβιώσαμε ἐπί Τουρκοκρατίας καί σέ τόσους πολέμους (χάρη καί στούς πρόσφυγες), τώρα λιγοστεύουμε πρὸς τό χειρότερο.

Θυμίζουμε τό Ἀγιογραφικό: «Σᾶς ἔδωσα Νόμο, καί δέν τόν σεβαστήκατε! Θά βγάλω τό φράχτη καί θά ρθοῦν τά ἄγρια ζῶα νά καταπατήσουν τόν Ἀμπελώνα!»

ΑΥΤΟ θά σημάνει ἐκκλησιαστική ἀλλοτρίωση;

Θά σημάνει ἐθνική καταστροφή; (δηλαδή πληθυσμιακή ἄλωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑποδομῆς).

Καί τά δύο εἶναι ὀδυνηρά. Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία δέν ταυτίζεται μέ τόν ἐθνισμό, ἀλλά σέ κάθε τόπο συνίσταται ἐξ ἀνθρώπων κληρονόμων μιᾶς ἐθνικῆς ἱστορίας καί παράδοσης.

ΛΟΙΠΟΝ, πρέπει ἄμεσα νά ἐξετάσουμε τό δικό μας ποιμαντικό καί ἐκκλησιαστικό χρέος ἀπέναντι στή δημογραφική συρρίκνωση [ἐκτός ἀπό τό χρέος τῆς πνευματικῆς ἀγωγῆς τοῦ λαοῦ μας].

Ἄλλιῶς, προσπαθοῦμε νά παλέψουμε τά προβλήματα μέ μίαν κοσμική θεωρητικότητα καί πρακτικότητα (ὄχι ἐκκλησιαστικά, ἀντικριστά μέ τήν ὑπόστασή μας τήν ἐν Χριστῷ).

Ἄλλιῶς, διατυπώνουμε εὐχές, εὐχολόγια, γιά ψυχολογική ἐκτόνωση, δική μας καί τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ μας.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΟΥΜΕΝΙΣΣΗΣ, ΑΖΙΟΥΠΟΛΕΩΣ Κ' ΠΟΛΥΚΑΣΤΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
εισήγηση επί του "Δημογραφικού προβλήματος" στην ΣΕΠΤΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ (Όκτ. 2015)

Σᾶς εὐχαριστῶ.